АСТРОФИЗИКА

Раздел 4. Сатания и Монматия

Точка I. Общо описание на Сатания

Точка А. Сатания се състои от множество астрономически системи

(41:2.2) Самата Сатания се състои от повече от седем хиляди астрономически групи, или физически системи, от които съвсем малко имат произход, сходен с произхода на вашата Слънчева система. Астрономическият център на Сатания е гигантски черен остров на пространството, който - заедно с приближаващите се към него сфери — е разположен недалеч от резиденцията на правителството на системата.

Точка Б. Сатания се състои от 619 обитаеми свята, разположени в над петстотин системи

(32:2.10) Сатания не е еднородна физическа система, единна астрономическа единица или организация. Нейните 619 обитаеми свята са разположени в над петстотин различни физически системи. Само в пет от тях има повече от два обитаеми свята и от тях само в един има четири обитаеми планети, докато в четиридесет и шест има по два обитаеми свята.

Точка В. Сатания има повече от 2000 слънца. Управляващите Енергията направляват енергийните потоци

(41:3.1) Повече от две хиляди ярки слънца изливат светлина и енергия в Сатания, а вашето собствено слънце е блестящо светило от средна величина. От тридесетте най-близки слънца само три притежават по-голяма сила на светене. Управляващите Вселенската Енергия инициират специални енергийни токове, които протичат между отделните звезди и съответстващите им звездни системи. За енергийните центрове и физическите регулиращи тези звездни пещи, заедно с черните гиганти на пространството, служат като междинни пунктове за ефективна концентрация и направляване на енергийните потоци на материалните творения.

Точка II. Еволюция на нашата Слънчева система

Точка А. Произход на Монматия

Точка 1. История на нашето слънце и гравитационното въздействие на Ангона

(57:5.1) Преди 5 000 000 000 години вашето слънце представлявало сравнително изолирано греещо светило, събиращо около себе си почти всичкото намиращо се наблизо пространствено вещество - останки от неотдавнашните пертурбации, съпровождащи неговото собствено раждане.

(57:5.2) Днес вашето слънце е придобило относителна стабилност, но циклите на поява на слънчеви петна в продължение на единадесет и половина години свидетелстват за това, че в младостта си то е било променлива звезда. На началния период от съществуването на вашето слънце продължаващото свиване с последващо постепенно повишаване на температурата водели до мощни катаклизми на неговата повърхност. Цикълът на тези гигантски вълнения продължавал три и половина дни и се съпровождал с изменение на яркостта. Това променливо състояние, периодичните пулсации, правело вашето слънце високочувствително към определени външни въздействия, каквито скоро му предстояло да изпита.

(57:5.3) Така арената на локалното пространство била подготвена за уникалното раждане на Монматия - именно така се нарича планетното семейство на вашето слънце, слънчевата система, към която принадлежи и вашия свят. Под един процент планетни системи на Орвонтон имат подобен произход.

(57:5.4) Преди 4 500 000 000 години огромната система Ангона започнала да се приближава към това самотно слънце. В центъра на тази грамадна система се намирал един черен исполин на пространството, който бил твърд, имал огромен електрически заряд и притежавал колосално гравитационно въздействие.

Точка 2. Първи стадии на образуване на планети

(57:5.5) С все по-голямото сближаване на Ангона със слънцето, в моментите на неговото максимално разширяване в течение на слънчевите пулсации, потоци газообразен материал се изхвърляли в космоса като гигантски слънчеви езици. В началото тези пламтящи огнени езици неизбежно падали обратно на слънцето, но с все по-голямото приближаване на Ангона гравитационната тяга на гигантския пришелец станала

толкова огромна, че тези езици газ на определени места започнали да се откъсват, при което корените се връщали на слънцето, а външните части се отделяли и образували самостоятелни материални тела - слънчеви метеорити, които веднага започвали да се въртят около слънцето по собствени елиптични орбити.

Точка 3. Завършване на Слънчевата система
(57:5.6) С приближаването на Ангона изригванията на слънчевото вещество се увеличавали по мащаби; от слънцето се извличало все повече и повече вещество, което се превръщало в самостоятелни тела, въртящи се в околното пространство. Тази ситуация се развивала в продължение на около петстотин хиляди години, докато Ангона не се приближила на минимално разстояние, след което слънцето, по време на един от своите периодични вътрешни катаклизми, претърпяло частично разрушение: от неговите противоположни страни едновременно изригнали огромни обеми вещества. От страната обърната към Ангона бил извлечен обширен стълб слънчеви газове, донякъде заострени в двата края, с характерна издутина в центъра, който напълно се освободил от прекия гравитационен контрол на слънцето.
(57:5.7) Впоследствие този огромен стълб от слънчеви газове, отделил се по този начин от слънцето, се превърнал в дванадесетте планети на слънчевата система. В резултат на приливната реакция на изригването на този гигантски предшественик на слънчевата система от противоположната страна на слънцето станало изхвърляне на газ, който оттогава се кондензирал в метеорити и космически прах на слънчевата система, макар че огромна, наистина огромна част от това вещество впоследствие била повторно захванатата от притеглянето на слънцето след изчезването на системата Ангона в дълбините на пространството.

Точка 4. Независимо, че Ангона извлекла материал превърнал се в планетите на Слънчевата система, тя не е могла да удържи някакви части слънчево вещество
(57:5.8) Макар че на Ангона се отдало да извлече материала, превърнал се в планетите от слънчевата система, точно както и колосалния обем материя, превърнал се във въртящите се около слънцето метеорити и астероиди, тя не могла да осигури за себе си която и да е част от слънчевото вещество. Приближаващата се система не се доближила на такова растояние, при което да може действително да отнеме част от слънчевата субстанция, но нейното сближаване се оказало достатъчно, за да извлече в разделящото нея и слънцето пространство целия материал на днешната слънчева система.

Точка 5. Формиране на 12 планети на Слънчевата система
(57:5.9) Петте вътрешни и петте външни планети скоро формирали в миниатюрна форма изстиващи и втвърдяващи се ядра в не толкова масивните и заострени краища на гигантската гравитационна издутина, която Ангона съумяла да извлече от слънцето, докато Сатурн и Юпитер се образували от по-масивните и изпъкнали централни части. Мощната гравитационна тяга на Юпитер и Сатурн бързо обхванала голяма част от материала „откраднат“ от Ангона, за което свидетелства обратното движение на някои от техните спътници.

Точка 6. Произход и еволюция на Юпитер и Сатурн
(57:5.10) Юпитер и Сатурн, образувани от самия център на колосалния стълб свръхнагрети слънчеви газове, съдържали такова количество разтопено слънчево вещество, че светели с ярка светлина и излъчвали огромно количество топлина; фактически, в течение на краткото време след формирането им като отделни пространствени тела, те представлявали вторични слънца. Тези две най-големи планети от слънчевата система остават в значителна степен газообразни и досега не са изстинали до състояние на пълна кондензация или втвърдяване.

Точка 7. Отвърждаване и еволюция на останалите 10 планети
(57:5.11) Ядрата на останалите десет планети, образували се в резултат от кондензацията на газ, скоро достигнали стадия на втвърдяване и започнали да притеглят към себе си все по-големи количества метеоритно вещество, въртящо се в най-близко лежащото пространство. По такъв начин световете на слънчевата система имат двойнствен произход: ядра кондензиран газ, впоследствие увеличили се за сметка на захвата на огромно количество метеорити. Всъщност, метеоритният захват продължава, макар и в значително по-малка степен.

Точка 8. Планетите се въртят около Слънцето под значителен ъгъл спрямо слънчевия екватор
(57:5.12) Планетите не се въртят около слънцето в екваториалната плоскост на своя слънчев източник, което би станало в случай, че бяха изхвърлени вследствие въртенето на слънцето. Те по-скоро се движат в плоскостта на изтичането на слънчева маса, предизвикано от сближаването на Ангона и извършило се под значителен ъгъл спрямо слънчевия екватор.

Точка 9. Новата слънчева система захванала 3 планети от Ангона
(57:5.13) За разлика от Ангона, на която не се отдало да захване някакъв дял от слънчевата маса, вашето слънце присъединило към своето изменящо се планетно семейство някаква част от циркулиращия пространствен материал на странстващата система. Поради силното гравитационно поле на Ангона орбитите на подчинените й планети се намирали на значително разстояние от черния гигант; и скоро след извличането на изходната маса на слънчевата система - докато Ангона още се намирала близо до слънцето, три от големите планети от тази система преминали на такова близко разстояние от масивния предшественик на слънчевата система, че неговата гравитационна тяга, усилена от гравитацията на слънцето, се оказала достатъчна за преодоляване на гравитационното действие на Ангона и захвата на трите подчинени планети от този небесен пътешественик.

Точка 10. Обратното движение на планети в слънчевата система е резултат от захват на материя от Ангона
(57:5.14) Целият материал на слънчевата система, отделил се някога от слънцето, отначало се въртял по орбитите в една и съща посока и ако не беше нахлуването на тези чужди космически тела, той - като преди, щеше да съхрани изходното направление на орбиталното въртене. В действителност, въздействието на трите подчинени на Ангона планети привнесло във формиращата се система нови външни направляващи сили, което станало причина за обратно движение. Обратното движение във всяка астрономическа система винаги е случайно и неизменно е резултат от колизионното въздействие на външни пространствени тела. Такива колизии могат и да не доведат до обратно движение, но обратното движение е възможно само в такава система, масите на която имат различен произход.

Точка 11. Еволюция на Слънчевата система
(57:6.1) След раждането на слънчевата система последвал период на постепенно отслабване на слънчевите изригвания. В продължение на петстотин хиляди години активността на слънцето се снижавала и обемите на изхвърляното в пространството вещество постепенно намалявали. Но в тази епоха на неустойчиви орбити - в периодите на максимално сближаване със слънцето на обкръжаващите тела, на слънчевия родител се отдало да си върне значителна част от метеоритния материал.

Точка 12. Влияние на гравитацията и приливното триене на осевото въртене на планетите
(57:6.2) Планетите, намиращи се по-близо от другите до слънцето, първи забавили своето въртене под действието на приливното триене. Подобни гравитационни влияния помагат за стабилизирането на планетарните орбити, едновременно оказвайки спиращо действие върху скоростта на осевото въртене на планетата и заставяйки я да се върти все по-бавно дотогава, докато не престане да се върти около своята ос; в резултат едното полукълбо на планетата се оказва постоянно обърнато към слънцето, или към по-голямо тяло, което е видно в примера с планетата Меркурий и Луната, която е обърната към Урантия винаги с едната си страна.

Точка 13. Приливното триене на Луната и Земята и възможен взрив на Луната в бъдеще
(57:6.3) Когато приливното триене на Луната и земята се уравновесят, земята винаги ще бъде обърната с едната си страна към Луната, а денят ще стане такъв, какъвто е месеца - с продължителност четиридесет и седем дни. След постигането на такава устойчивост на орбитата, приливното триене ще започне да оказва противоположно действие, вече не отделяйки Луната от земята, а постепенно притегляйки спътника към планетата. И тогава, в това далечно бъдеще, когато Луната се приближи приблизително на разстояние седемнадесет хиляди и седемстотин километра от земята, гравитационното действие на земята ще доведе до разпадане на Луната и този предизвикан от приливно-гравитационното действие взрив ще я раздроби на малки парченца, които могат да се съберат около своя свят под формата на пръстени от материя подобно на пръстените на Сатурн, или ще бъдат постепенно притеглени към земята като метеорити.

Точка 14. Гравитационно-приливни взривове на малки тела при сближаване
(57:6.4) Ако пространствените тела имат сходен размер и плътност, те могат да се сблъскат. Когато такива тела придобият приблизително еднаква плътност и сравнително нееднакъв размер, а също така, ако по-малкото от тях продължава да се сближава с голямото, ще се извърши разпад на по-малкото тяло, когато радиуса на орбитата на по-малкото тяло стане по-малък с два и половина пъти от радиуса на голямото. Сблъсъците на гигантите на пространството са наистина редки, но гравитационно-приливните взривове на по-малките тела са достатъчно обичайно явление.

Точка 15. Завършване системите на Юпитер и Сатурн
(57:6.6) Преди 4 000 000 000 години са се формирали системите Юпитер и Сатурн - като общо такива, каквито са днес, с изключение на техните луни, които продължили да се увеличават по размери в

продължение на няколко милиарда години. Фактически всички планети и спътници на слънчевата система продължават да се увеличават по размери вследствие на непрекратяващия се захват на метеорити.

Точка 16. Развитие и формиране на Слънчевата система
(57:6.7) Преди 3 500 000 000 години добре са се формирали уплътнилите се ядра на останалите десет планети; в неизменно състояние били и ядрата на повечето луни, макар че няколко от по-малките спътници по-късно се обединили за образуването на днешните по-големи луни. Тази епоха може да бъде наречена ерата на образуване на планети.
(57:6.8) Преди 3 000 000 000 години слънчевата система функционирала до голяма степен така, както и днес. Нейните членове постоянно се увеличавали по размери, тъй като метеоритите продължавали да падат върху тях и върху техните спътници в огромни количества.
(57:6.9) Горе-долу в това време вашата слънчева система била внесена във физическия регистър на Небадон и била наречена Монматия.
(57:6.10) Преди 2 500 000 000 години планетите значително се увеличили по размер. Урантия представлявала добре развита сфера, масата на която била приблизително една десета част от днешната маса и продължавала бързо да се увеличава за сметка на акрецията на метеорити.

Точка 17. Астрономическо положение на Урантия в деформираната мъглявина Андроновер
(15:3.6) Ядрото на физическата система, към която се отнасят вашето слънце и свързаните с него планети, е центърът на бившата мъглявина Андроновер. Тази бивша спираловидна мъглявина била леко деформирана вследствие гравитационно разпадане, свързано с явления, които съпровождали раждането на вашата Слънчева система и които са били обусловени от доближаването до голямата намираща се в съседство мъглявина. Това опасно доближаване превърнало мъглявината Андроновер в нещо като кълбовидно струпване на тела, но не нарушило изцяло двустранната процесия на слънцата и свързаните с тях групи небесни тела. Вашата Слънчева система се намира в централната част на едно от рамената на тази деформирана спирала, разположена приблизително по средата между центъра и края на звездния поток.

Точка 18. Повечето слънчеви системи имат различен произход от нашия
(41:10.2) При все това повечето слънчеви системи са имали изцяло различен произход, в сравнение с вашата, и това е вярно даже по отношение на тези, които са били образувани с помощта на гравитационно-приливния механизъм. Но независимо от метода за образуване на света гравитацията винаги довежда до появата на система от типа слънчева - тоест централно слънце или черен остров с планети, спътници, спътници на спътниците и метеори.